

KINH DIỆU PHÁP THÁNH NIỆM XỨ

QUYỂN 6

Với tội, không sợ hãi
Người kia không trí tuệ
Về sau khi mạng hết
Khổ não luôn thiêu đốt
Khắp vòng trong cõi trời
Đọa lạc này, ai thấy!
Họ luôn thích tham dâm
Không thể biết việc này
Dâm dục sinh dối trá
Làm mê hoặc hữu tình
Dẫn dắt xuống ba nẻo
Như dây luôn trói buộc
Sinh diệt luôn như vậy
Hữu tình cần tự lợi
Nhu hòa thân, khẩu, ý
Chớ để phiền não sinh
Phải dứt các pháp cảnh
Tất cả người tham dâm
Ngu si tăng không nghĩ
Bỗng chốc lửa dục đốt
Xa lìa những người thân
Bạn bè, Thiện tri thức
Cốt nhục cùng quyến thuộc
Khi chết, đại khổ đến
Nói làm sao hết được!
Từ sinh đến khi chết
Như núi bỗng sụp đổ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chốt lát không thể dừng
Sát-na, không còn gì
Chỉ với Nhất thiết trí
Không tội, không luân hồi
Rốt ráo khỏi nguồn khổ
Chư Thiên luôn yêu thích
Biển dục sâu không đáy
Làm sao có được đủ!
Tâm tham ái tăng trưởng
Như lửa đổ thêm dầu
Mất các thứ trang nghiêm
Phá hoại nhân xuất thế
Lưu chuyển trong bốn nẻo
Người, Bàng, Địa ngục, Quỷ
Sinh tử mãi không dừng
Qua lại như khuôn góm
Quần sinh rất ngu si
Không rõ tánh phiền não
Nếu các hữu tình kia
Vĩnh viễn không tham ái
Sẽ được nhân cao cả.
Giải thoát khỏi trói buộc
Người trí trừ phiền não
Các bệnh khổ không hại
Hàng phục mọi tham sân
Mãi được đạo an vui
Sinh tử không thể nhiễm
Cạm bẫy không thể trói
Trí tuệ dần tròn sáng
Biết tất cả các việc
Đối với lý Niết-bàn
Khởi lên tâm vô tướng
Xa lìa mọi trần cấu
Rốt ráo đến bờ giác
Mọi cảnh khổ vui kia

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vắng lặng không có gì
Nhập vào đại giải thoát
Thường trụ nơi vắng lặng
Lại khởi tâm Từ bi
Thương xót các hữu tình
Chỉ khổ trí chân như
Xa lìa nơi cạm bẫy
Dứt ý niệm nghi ngờ
Trừ sạch sự tham ái
Giải thoát nỗi khổ não
Đạt được tuệ cao tột
Hiểu tập-tán-không đó
Dù sống tám vạn kiếp
Cũng lại bị vô thường
Thường an trụ nơi đây
Cõi trời mãi không mất
Thấy ác sinh coi thường
Không suy nghĩ tội lỗi
Ngu si không tìm cách
Mãi cầu sự sướng vui
Ví như trong đồng cát
Tìm dầu làm gì có
Nếu gây ra nghiệp tội
Thường luôn bị thúc ép
Cây khổ rễ tội sâu
Tất cả ác sinh trưởng
Ta nói chân như này
Chắc là pháp phi pháp
Ý thẹn khi tạo tội
Sau lại không phiền não
Lợi ích rộng vô biên
Đạt đến bờ chân như.

Nếu lại ngu mê đối với lời Phật dạy mà không tin thọ thì sau khi mạng hết tự chịu khổ não, trải qua vô số trăm ngàn câu-chi na-do-tha, a-một-na... không được quả của trời, người còn bị lửa tội vô

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thường, nhất định thiêu đốt bất tận ở kiếp này.

Khi ấy, Đức Cù-đàm bảo:

–Vì sao trời lại được trụ lâu? Ví dụ như bọt nước, cây chuối không có mấy may chân thật, là giả tạo, không thật chẳng bền lâu; nếu cho rằng cái vui này vĩnh viễn, thì điều đó không bao giờ có!

Lúc đó, Đức Phật hỏi Thiên chúng kia:

–Các ông có biết nghĩa này không?

Ý các trời vui mừng như nghe được năm loại nhạc, được nhiều sướng vui, được năm công đức và lại nói:

–Có phi cầm, tên là Hy hý, hay khéo nói pháp cho Thiên chúng kia.

Liên nói bằng bài kệ:

*Ái dục không nhàm chán
Ý ham muốn không thôi
Phát khởi tâm không đủ
Chết như vậy không biết
Tất cả cõi chúng sinh
Hình loại có nhiều thứ
Lâu dài trong một lúc
Không thể kịp có cách
Mãi không được an vui
Nhất định đọa luân hồi
Luôn ở nơi địa ngục
Đời đời cũng như vậy.*

Nếu sự thật mà nói, cảnh giới của Đế Thích giàu có tốt đẹp đặc biệt khác với chư Thiên, thì đối luân hồi này cũng không thể tránh khỏi, nhất định cũng bị vô thường nó biến khắp trên cõi trời, chưa có chỗ nào vi diệu mà có thể tránh khỏi vô thường, tất cả đều bị đọa lạc.

Khi ấy, có Thiên đế tên là Kiêu-thi-ca, thông hiểu pháp tướng, vì Thiên phụ kia, nói hạnh đa nhân và đủ các thứ tinh tấn mà các Thiên chúng vẫn không tỉnh ngộ! Ai có thể ưa tu tịnh hạnh, xa lìa tội nhơ, mặc sức ngu mê, tâm đắm chìm buông thả, đối với lời dạy đó lại không thọ trì sẽ bị luân hồi mãi mãi. Vì sao không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hiếu? Vì các người ngu kia ưa tạo nhân ác, đối với đời sau sẽ bị các tội ác phá hoại, phải biết ác nghiệp là những phiền não chướng trí buộc.

Lúc đó, Tỳ-kheo nói kệ tụng:

*Nếu hành lợi tốt
Khi dùng ngọ cụ
Ăn uống, y phục
Được cấp, cúng dường
Phải biết trên dưới
Không vì riêng mình
Mà cầu phước lợi
Hoặc quán thân mình
Ai làm chủ tể
Mới gặp cảnh ác
Oan gia, tạo tội
Lại cố lẩn hiếp,
Khởi lên chân thật
Lìa tướng nhẫn nhục
Người trí xét kỹ
Đều không đau xót
Tai nạn khổ não
Chỉ có hiện tại
Vật ấy không sạch
Tạo thân như vậy.
Vả lại thân này
Sát-na không trụ
Mạnh mẽ cũng vậy
Sao phá hoại thân?
Chúng sinh say mê
Vớ của cải mình
Không làm lợi ích
Tăng trưởng nghiệp tội,
Chẳng vâng lời dạy
Không hành bố thí
Vớ hết thấy nơi*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tâm không thọ dụng,
Lũ giặc dòm ngó
Làm sao giữ gìn
Nếu tâm hồi hướng
Cúng dường Tôn sư
Của kia thù diệu
Mà lại vớt đi
Như bỏ cỏ cây
Tâm không đắm ái
Hữu tình thấp kém
Luôn mong cứu độ
Lìa nợ không đắm
Đời này đời sau
Được bả Tụ giới
Cứu độ tối thượng
Với người giữ giới
Sẽ sinh lên trời.
Trí tuệ rộng lớn
Có thể cắt đứt
Tất cả phiền não
Các bệnh gông cùm
Vượt qua hiểm ác
Chiếc cầu luân hồi
Đến bờ chắc thật
Niết-bàn bờ kia.
Tâm sạch lìa dơ
Đắc Vô sinh nhẫn
Dụ như gánh vác
Vật ấy nhẹ nhàng
Ra khỏi đường dài
Mà không mệt mỏi.
Nếu người gánh vác
Nghịệp ác nhẹ nhàng
Trải qua thế gian
Mà không chìm đắm.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Lại như phi cầm
Đôi cánh khỏe mạnh
Bay trên hư không
Mau chóng sẽ đến.
Nếu người trì giới
Giữ gìn vững chắc
Muốn được sinh Thiên
Cũng lại như vậy.*

Lại có phi cầm, tên là Hiện Chân Như, ở núi trắng kia, có thể quán sát liền nói kệ tụng:

*Như hình sắc ta
Sát-na, không trụ
Sướng vui cũng vậy
Ngu mê không rõ
Nếu tất cả loài
Tướng thiện nhiều thứ
Khi luân hồi sinh
Ắt sẽ phá hoại
Phá hoại phước ấy
Một đời cũng thế
Cái chết lại đến
Ý sao khỏi tội
Mãi lo sướng vui
Vô tài, Hắc thằng
Hủy hoại hữu tình
Mạnh mẽ không bệnh
An vui xa lạ
Cái chết gần đến
Gần thì tâm mê
Hoại mạng quân sinh
Tội cứ phá mãi
Trời, người luân chuyển
Không hiểu nguồn mê
Xa lạ an vui*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đọa cõi Diêm-la
Mới biết nghiệp quả
Sát-na vui sướng
Mà thân suy yếu
Vui các cảnh trần
Không hiểu, tham đắm
Khi sướng vui hết
Già chết xâm hại
Các căn đối cảnh
Đắm luyến không thôi
Sau đó vô thường
Tự sinh phiền não
Nếu tuệ không sáng
Thấy khắp cảnh trần
Thọ hành cảnh giới
Chấp ngã phân biệt
Vui trong giả dối
Lửa dục luôn sinh
Sức cảnh như gió
Thổi mạnh lửa dục
Trí hiểu chân như
Suy nghĩ thành, bại
Tất cả ngu mê
Vui đùa không tỉnh
Cảnh giới luôn hành
Thổi vào lửa dục
Trời người hành dục
Đọa cõi trời kia
Đức trời đó đủ
Thật được vui trời?
Tướng suy hiện ra
Không hoại sao đến
Sát-na không trụ
Sinh diệt từng niệm
Tạm dừng chẳng lâu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mạng kia như vậy
Cảnh này vừa gặp
Một lòng không hiểu
Năm đức vui trời
Mau lìa hoai khổ
Vua trời Đế Thích
Rũ bỏ phiền não
Tẩy sạch ba chướng
Nương về ba báu
Ba nghiệp rộng không
Ngộ được Tối thượng
Tam-phật-bồ-đề
Tuy sinh những tội
Không nhiễm tội dơ
Tâm giữ làm lành.

Lại có ngục tốt Diêm-ma kia, vì chúng sinh ấy mà nói kệ tụng:

Lòng ôm tham dục
Chê bỏ duyên lành
Không lìa luân hồi
Bị quả khổ này
Chẳng nương hạnh trời
Mà tạo nhân ác
Sau đó vô thường
Hối hận làm ác
Dao bén cắt hình
Lửa dữ đốt thân
Dẫu chưa tổn thương
Năm căn mắc tội
Khổ không thể nhẫn
Mắt nhìn sắc đẹp
Như thật được vui
Nếu biết là khổ
Nghe tiếng quá vị

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lỗi đó cũng vậy
Oan gia tạo tội
Vì thế là bỏ
Ba oan gia kia
Trói buộc tội nhân
Phá người an vui
Tham si hòa hợp
Xa lìa giới phẩm
Sẽ đọa địa ngục
Nếu hành giới luật
Sau được phước lành
Nếu trái giới luật
Sau bị phiền não
Uống rượu sát sinh
Lìa xa vợ người
Tà kiến, lưỡng thiệt
Không giữ oai nghi
Tình ý buông lung
Phá hoại hữu tình
Sẽ chìm đường ác
Tham đắm tà hạnh
Mà lại nói ác
Đời nay đời sau
Không được an vui
Xa lìa người ác
Gần gũi bạn lành
Diệt tội căn này
Không tin nghiệp ấy
Không được nghiệp quả
Không chúng an vui
Gốc rễ quả ác
Sau phiền não đốt
Nếu lại nói dối
Vốn chẳng Pháp sư
Nói ta hiểu pháp

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sau đó vô thường
Bị quả nghiệp ma
Chuyển bỏ thân người
Sinh vào nẻo ác
Vì thế Như Lai
Nói là vô minh
Tất cả tham dục
Sống vui sao hết
Không tham, biết đủ
Thân là phiền não
Muốn sinh vui sống
Gọi là sống vui
Tương ứng giải thoát
Được vui tối thượng
Nếu tham vui sống
Như độc hòa nước
Giải thoát sống vui
Như sữa hòa nước
Lửa dục thiêu hại
Ngu si không hiểu
Lại có tham ái
Độ lượng tài lợi
Mua bán rượu thịt
Được của vô số
Tâm cho chưa đủ
Vô thường sát quỷ
Mau đến dẫn đi
Nếu ham dục lạc
Ửa trụ cảnh giới
Chẳng được sống vui
Như Lai đã nói
Pháp dụ hiểu mộng
Như thành Càn-thát
Như rỗng không thật
Như bọt trên nước

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Giống như thân cây chuối
Như lửa độc kia
Cảnh dục cũng vậy
Nếu rõ nhân quả
Biết dục tội lỗi
Không mê chân như
Thành tựu trí tuệ
Suy nghĩ vắng lặng
Bỏ tham ái kia
Không sinh khổ não
Bỏ dục cũng vậy
Dục là chủ tội
Giống như thuốc độc
Ý ấy không đủ
Đọa lạc cõi trời
Lại đọa địa ngục
Giả dối ngu mê
Ví như sông treo
Cũng như điện chớp
Sức độc thế gian
Nữ sắc hơn hết
Tư tưởng dục tăng
Như lửa cháy mạnh
Vì thế người trí
Lìa dục, vắng lặng
Không trước không sau
Cũng không khoảng giữa
Như như mà hành
Tăng trưởng cũng vậy
Bị dục khổ kia
Giống lửa dữ chạm
Biết lỗi như vậy
Người trí xa lìa
Nên mau lìa dục
Sẽ được an vui*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vô số trăm ngàn
Trời na-do-tha
Vì được hành dục
Đọa ngục lửa độc
Đủ thứ trị phạt
Như lửa độc kia
Xa lìa sướng vui
Không tạo nhân dục
Như trước địa ngục
Không thấy, không nghe
Nếu người tham dục
Đoạn tham dục đó
Sẽ không khổ não
Vì thế không dơ
Được ý trong sạch
Ở khắp mọi nơi
Diệt ngọn lửa dục
Nhập vào tất cả
Nghiệp lành cao tốt
Hạnh ấy không nhiễm.

Khi ấy, trời Đế Thích quán sát loài phi cầm ở cây Trang nghiêm, sắc ví như gỗ vàng với pháp nhân quả kia, thấy đúng là nghiệp lành nên nói kệ tụng:

Thấy đúng nghiệp lành
Như cây lớn kia
Sắc vàng tươi đẹp
Các thứ trang nghiêm
Người trí đã nói
Như quả báo lành
Sinh ra nơi nào
Hoặc thiện hoặc ác
Được thân người rồi
Lại làm nghiệp lành
Được sinh lên trời

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Làm ác cũng vậy
Chìm xuống địa ngục
Ý tốt ham mê
Cũng lại không được
Thuốc tốt hơn hết
Nếu biết quả báo
Ý chẳng ái dục
Cảnh giới chúng sinh
Mê say dính mắc
Nếu luôn tham lam
Ắt ác cùng sinh
Nữ là phiền não
Như lửa thế gian
Nếu sinh lửa này
Phiền não như vậy
Phiền não người nữ
Sinh tâm chúng sinh
Phá hoại thế gian
Diệt tất cả pháp
Là nhân địa ngục
Đại Tiên đã nói
Người nữ gian mị
“Khẩu Phật tâm xà”
Tình ái bất thường
Luyến ái chốc lát
Trái bỏ cũng vậy
Tánh ấy trôi nổi
Ví như điện chớp
Lừa gạt hữu tình
Ân ái đối trá
Trời, Người, Rồng, Quỷ
La-sát quyến thuộc
Cảnh giới cũng vậy
Người nữ xấu ác
Giống như rắn độc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chẳng chọn chũng tánh
Không nhìn thế lực
Thương ghét chẳng thường
Tánh như gió lửa
Chỉ tìm của cải
Không có trước sau
Như có hiểm nạn
Vứt bỏ xa lìa
Người giàu cũng vậy
Họ thì vui thích
Nếu lại nghèo hèn
Mau chóng lìa bỏ
Ví như đàn ong
Lãng xãng tìm hoa
Tranh nhau đến hút
Nếu cây khô mục
Tất cả xa lìa
Không của cũng vậy
Người nữ xa lìa
Người nữ tối tăm
Thả tâm điên cuồng
Phá hoại nhân tốt
Không biết tốt lành
Người nữ trói buộc
Như trời buộc vậy
Nếu bị nữ buộc
Ắt đọa địa ngục
Như tham nữ sắc
Tham là đệ nhất
Nếu có chúng sinh
Tuy hiểu nghiệp dục
Nhưng do dính mắc
Thế nên không hiểu
Người mê không hiểu
Lại bị người nữ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nói năng giả dối
Lừa người tin mình
Thân tuy một chỗ
Tâm thì sai khác
Tổn hoại hữu tình
Giống như rắn độc
Tìm cách cầu nhiều
Nuôi dưỡng hết thấy
Người nữ đức hạnh
Điều đó rất hiếm
Tự tánh như vậy
Không thể đo lường
Người trí không đắm
Tâm luôn quyết định.*

Cung trời Đạo-lợi có Thiện pháp đường. Bấy giờ, chư Thiên đang tụ hội nơi Thiện pháp đường đó, có người tán loạn như vậy, nên phi cầm vì những người kia mà nói kệ tụng:

*Ví như phi cầm
Tùy theo tánh mình
Chán vui bất đồng
Mà có hai loại
Một thấy hoa sen
Thì lại ưa thích
Nếu thấy rừng hoang
Tự mình chán lìa
Một thấy rừng hoang
Ý lại ưa thích
Nếu thấy hoa sen
Lại nghĩ xa lìa!
Chúng sinh cũng vậy
Như rừng vắng lặng
Hoa ví tham dục
Người trí ưa rừng
Ý thích nơi đó*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trời người điên đảo!
Lại thích hoa sen
Như mặt trời mọc
Có thể hết lạnh
Cái vui giải thoát
Cũng lại như vậy
Trong tham, sinh khổ
Làm sao an vui
Người trí chẳng mê
Nên cầu giải thoát
Vớ hết thấy chỗ
Làm vui cao tột
Trụ rừng vắng lặng
Hãy khéo quán sát
Trụ ý không tham
Trời người cao tột
Trụ tham dục này
Chẳng được lâu dài
Nếu hạnh không tham
Vui trong cao tột
Ở rừng vắng lặng
Trong hành thứ nhất
Dứt tất cả khổ
Nhận làm điều ác
Đối gạt hữu tình
Ý thích núi rừng
Nên khéo quán sát
Tâm khéo quán sát
Những nơi an vui
Tâm hành không tham
Vui nơi rừng hoang
Người ấy thích rừng
Tâm hoàn toàn thiện
Lìa dục không tham
Được vui vắng lặng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nếu người phiền não
Thấy sợ rừng hoang
Tham ái gấp bội
Lại tự thiêu đốt
Quay lưng tham ái
Trong sạch không dơ
Tâm định đời đời
Thường được an vui
Như giàu có đủ
Phước hết thành không
Tuổi trẻ sức mạnh
Già đến xâm hại
Tất cả ân ái
Ắt có biệt ly
Tất cả hữu vi
Tạm hòa hợp vậy
Pháp thế gian này
Bậc Chánh Giác nói
Nếu hiểu ngu mê
Xả ái biết đủ
Vào rừng vắng lặng
Được vui cao tột
Khoe mình tài giỏi
Tự ái nhiều cách
Xa lìa rừng thiện
Chắc mất lợi lạc
Giữa rừng vắng xét
Vắng lặng tương ứng
Ý thích không tham
Đầy đủ tâm lành
Vậy nên xóm làng
Thường sinh tán loạn
Nếu nơi núi rừng
Lìa mọi tham ái
Ý ông mau chóng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chán lìa ngu mê
Rừng vắng cao tột
Chỗ ở tương xứng
Tâm hành nếu lặng
Phiền não chắc lìa
Hành khổ tương ứng
Căn lành tăng mạnh
Giả sử có người
Được ngàn Đế Thích
Khi thọ báo hết
Cũng lại sinh diệt
Thường hành tham dục
Tất cả không thấy
Bị dục hàng phục
Mà sinh các khổ
Cái vui ái dục
Tạm trong chốc lát
Không lâu liền mất
Tâm như oan gia
Hay lìa vui kia
Dục ấy, không được
Quả khổ phiền não
Đều từ dục sinh
Giải thoát sinh vui
Vui ấy chân thật
Với hạnh Thiện Thệ
Túng nhậm tương ứng
Lìa dục không tham
Được vui vô tận
Cái vui nắm dục
Trước sướng sau khổ
Lúc vui, cùng hoại
Chìm đắm địa ngục
Điều lành không tham
Trước, sau và giữa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lìa dơ, trong sạch
Hưởng vui vô cùng
Là mẹ chân thiện
Ưu thích, ngu mê
Làm sao lìa nó
Luôn sinh lỗi lầm
Về sau rất khổ
Tạo tội làm gì
Chẳng thấy sướng vui
Ví như thế gian
Có loài hoa độc
Màu sắc tươi đẹp
Thân nó có độc
Nếu người chạm hoa
Độc liền hại thân
Ưu thích tạo tội
Cũng như độc đó
Lại như gió thổi
Nếu cầm bó đuốc
Những con thiêu thân
Sẽ chui vào lửa
Lửa của dục lạc
Thiêu hại cũng vậy
Vì thế độc dục
Thường phải xa lìa
Trời mê đắm dục
“Tích ác hư sinh”
Người tìm tham ái
Ngu si tạo tội
Vì thế lửa dục
Thiêu đốt căn lành
Lừa dối trời, người
Chìm nẻo ác ấy
Nếu chuta hết mạng
Mau hồi tâm ý

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Với mọi điều lành
Tu để tăng trưởng
Các tham, loạn, hoặc
Ba lỗi sinh trần
Ba độc, làm một
Lưới tội rất lớn
Khởi lên ba hoặc
Liên tục chẳng tận
Ca múa hát xướng
Tai, mắt đồng tình
Thiên ý như đá
Cũng bị lôi kéo
Tất cả cảnh dục
Che lấp tâm sáng
Chìm đắm sông ái
Thời không ra khỏi
Sao trời ngu mê
Không biết lỗi dục
Ví như cây độc
Nở ra hoa độc
Ong đến tìm hút
Độc hại mạng nó
Độc của tham dục
Tổn hại cũng vậy
Còn đọa tam đồ
Như lửa đốt cây
Trời người không hiểu
Tạo tội lỗi này
Khi hết thọ khổ
Mới lìa địa ngục
Trời người ngu mê
Không nghĩ điều lành
Cảnh giới tội ác
Không một ai tin
Người trí xét kỹ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Chân nhu, huyền mộng
Người ngu “phi mộng”
Là nhân địa ngục
Thế nên lừa dục
Được giải thoát lành
Trái bỏ ác hạnh
Nhân lành lợi ích
Thực hành lợi ấy
Lìa hẳn cái ác
Trời không đen tối
Có người trí kia
Nhất định thấy đúng
Chẳng ưa tán loạn
Được tất cả phước.*

Khi ấy, Đức Thế Tôn muốn chỉ dạy Thiên tử, thực hành không tán loạn, nên liền nói kệ tụng:

*Cung điện trời, người
Rẽ của tán loạn
Mê say vui đắm
Nên đọa luân hồi
Nếu lừa tán loạn
Luân hồi cũng thoát
Rẽ tán loạn kia
Tức là vô minh
Tự tánh tối tăm
Như người không mắt
Ta quán lỗi kia
Chẳng khác lửa mê
Ngu si sâu rộng
Tán loạn cũng vậy
Chúng sinh ngu mê
Thu gom của báu
Để nuôi dưỡng mình
Lại phải tán loạn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Rơi xuống nẻo ác
Trời cũng ngu si
Yêu đắm nữ sắc
Vốn mong lìa khổ
Ý được sướng vui
Nếu biết mạng mất
Bị khổ nào lớn
Vui của tập dục
Không lâu liền mất
Tất cả chúng sinh
Thọ nghiệp có hạn
Cường tráng chốc lát
Liên sẽ già yếu
Nghệp tốt xấu trôi
Ai được tự tại!
Ví như lạc chủ
Đeo ra người gõ
Nhờ những sợi tơ
Mới có tác dụng,
Hữu tình cũng vậy
Tạo ra hoặc nghiệp
Mới bị luân hồi.
Nếu lìa tham ái
Thì không tác dụng
Hành nghiệp chẳng lâu
Người trí không tin
Xa lìa tất cả
Phương tiện tán loạn
Nếu lìa tán loạn
Chẳng sinh ba cõi.
Ví như có người
Rơi xuống vực sâu
Trong đó còn có
Những người sống sót
Nếu người tán loạn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Rơi xuống ba cõi
Trong đó chưa có
Người nào ra khỏi!
Tất cả hoặc nghiệp
Tán loạn hơn hết
Cả ngày lẫn đêm
Mãi không an vui
Nếu người thế gian
Mấy may tán loạn
Phá hoại hữu tình
Có ý xuất thế
Phải nên xa lìa.*

Đức Thế Tôn nói rõ như vậy rồi, trời Đế Thích khởi tâm tôn trọng trái tọa cụ ra, đầu mặt đánh lễ, đứng dậy chấp tay nhìn Già-tha-thư, tâm sinh sợ hãi, nói bài kệ tụng:

*Nếu không tán loạn
Như cam lồ kia
Nếu hành tán loạn
Thì bị vô thường
Người không tán loạn
Trời, người hơn hết
Hành nghiệp tán loạn
Rễ của luân hồi
Hành nghiệp thanh tịnh
Gốc của an vui
Thế nên chánh định
Với khắp mọi nơi
Được vui hơn hết
Nếu với dục lạc
Như sợ cực khổ
Độc lớn tán loạn
Cùng hoại điều lành
Tán loạn: độc mê
Do người tạo ác*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không theo tán loạn
Hay được an vui
Nếu người trí kia
Bình đẳng mà nói
Có đức, không đức
Tất cả chấp ngã
Là rễ khổ vui
Như Thế Tôn, ta
Già-tha thư điển
Lìa dục, trong sạch
Được nhiều an vui.*

